

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2018. augusztus 19-én.

Textus: Apostolok Cselekedetei 3. rész 1-10. verse „Péter és János felment a templomba a délutáni imádkozás idejére, három órára. Arra vittek egy születése óta sánta férfit, akit mindennap letettek a templomnak abba a kapujába, amelyet Ékes-kapunak hívtak, hogy alamizsnát kérjen a templomba menőktől. Amikor meglátta, hogy Péter és János be akar menni a templomba, alamizsnát kért tőlük. Péter pedig Jánossal együtt rátekintett, és azt mondta: Nézz ránk! Ő felnézett rájuk, remélve, hogy kap tőlük valamit. Péter így szólt hozzá: Ezüstöm és aranyam nincsen, de amim van, azt adom neked: a názáreti Jézus Krisztus nevében kelj fel, és járj! És jobb kezénél fogva felemelte, annak pedig azonnal megerősödött a lába és a bokája, felugrott, talpra állt, és járt. Bement velük a templomba is, járkált, ugrándozott, és dicsérte az Istent. Láttá őt az egész nép, amint járkál, és dicséri az Istent. Felismerték, hogy ő az, aki alamizsnáért szokott ülni a templom Ékes-kapujában. És félelemmel telve csodálkoztak azon, ami vele történt.”

Kedves Testvéreim!

A ma felolvasott történet az elmúlt héten került elém. Véletlenek nincsenek, így hiszem, hogy ezen a mai napon Isten szeretne elmondani nekünk valamit arról, hogy milyen az igazi, élő kapcsolat Ővele Jézus Krisztusban. Első hallásra a történet nem erről szól. Azt mondanánk, hogy ez egy csodatörténet, amiből nagyon sok van az evangéliumokban. Nem is találunk benne semmi különlegeset. Azonban ha végiggondoljuk, hogy a csodát itt nem a testben megjelent Jézus tette, hanem a mennyben lévő Krisztus az Ő tanítványain keresztül, akkor már sokkal inkább figyelemfelkeltő ez a történet. A kulcsszó mégsem a csoda. Hanem az, hogy az ember találkozik Istennel. Találkoztak a tanítványok, találkozott ez a beteg ember, találkozott vele a tömeg. Mégis más és más a reakció. Isten Lelke ezen a mai vasárnapon azt a kérdést teszi fel nekünk, hogy milyen a kapcsolatunk Istennel? Milyen formában kötődünk mi Hozzá?

A találkozás ugyanis létrejött és létrejön. Azok életében is, akik hisznek Istenben, és azok életében is, akik nem. Olyan nincsen, hogy valaki soha, semmilyen körülmények között ne tapasztalta volna meg a közelségét. Legfeljebb nem tudta, hogy az a jó érzés Isten jelenléte. Ráadásul az esetek nagy-nagy többségében a Mindenható felhasznál valamit, vagy valakit arra, hogy a találkozás létrejöjjön. Prédikációt, vagy imádságot. Egy szép éneket. A szüleink, nagyszüleink figyelmeztető szavait. A természet szépségeit. Közvetlen a kapcsolat, de úgy, hogy azt mi is megérthessük. Pontosan így történt ez ebben a történetben is. Ez a sánta ember úgy érezte meg Isten jelenlétét, hogy odalépett ez a két apostol és a gyógyulás csodáját ajándékozták neki.

A találkozás pedig mindig kétoldalú. Ez a férfi a kapuban azzal a reménnyel nézett fel, hogy majd kap valamit. Ott van tehát az ember, aki reménykedik abban, hogy a Mindenható megajándékozza. Még a leginkább hitetlen emberek is, ha nagy bajba kerülnek, szoktak imádkozni. Nem tudják, hogy pontosan kihez, de reménykednek abban, hogy érkezik a segítség. A találkozásban pedig ott van a másik fél is. Isten részéről ott van az ajándékozási szándék. Mindig. Akkor is, hogyha mi ezt nem érezzük eléggé. Akkor is, hogyha nem minden úgy, és akkor érkezik, ahogyan szeretnénk, vagy kérjük. Az itt szereplő koldus sem azt kapta, amire várt. Annál sokkal többet. Találkozik Isten és ember, a reménység az ajándékozással.

Ugyanakkor a találkozás létrejött Péter és János, valamint a Megváltó között. Nem csak úgy, hogy kísérték Jézust egyik helyről a másikra és hallották a tanítását. Hanem úgy is, hogy megkapták a Szentlélek ajándékát. Pünkösöd csodája már a hátuk mögött van. Tudják, hogy nincsenek egyedül. Ezért teszik bátran azt, amit Jézus rájuk bízott. Ők is találkoztak Istennel. Sőt, folyamatosan erősítik is a kapcsolatot az imádságban. Itt a történetben is azért indultak el a templomba, hogy imádkozzanak. Ez a kapcsolat pedig hihetetlen dologgal ajándékozta meg őket. A tanítványok meggyőződése, hogy Jézus velük van. Ebből fakad minden más, amit megkaptak, és amit tovább adtak.

Hogyan is hangzott a vallomásuk? Ezüst és arany éppen nincsen nálunk. Nem azt mondja Péter, hogy egyáltalán semmilyen vagyona nincsen, és ezért nem tud adni. Ma azt mondanánk, hogy ne haragudjon, de nincsen nálam a pénztárcám. Nem azért indultam el, hogy adakozzak, hanem azért, hogy imádkozzak. A vallomás folytatása azonban megdöbbenő. Nincsen nálam most pénz, de birtoklom Jézus erejét. Döbbenetes mondat ez. Péter és János azt mondja, hogy ők rendelkeznek isteni erővel. A tanítványok találkozása azt az ajándékot rejti, hogy képesek mindarra, amire a mennyben lévő Krisztus. Tudnak gyógyítani, és tudnak erővel tanítani. Tudnak elmélyülten imádkozni, és tudnak lelkek között különbséget tenni. Már itt sejtjük, hogy valami egészen különleges kapcsolat az, ami a két apostol és Jézus között fennáll.

Azonban van még egy találkozás típus. A sokaságé. Ők félelemmel telve csodálkoznak. Látják a csodát, látják, hogy azt kik tették, milyen körülmények között történt. Mégis félnek. Félnek, mert nem ismerik az erőt, amelyik ezt tette. Lehet, hogy hallottak Jézusról, de nem hittek benne. Talán meséltek nekik azokról az eseményekről, amelyek nagypénteken történtek, de aztán nem hallottak a feltámadásról. Féltek, mert nem fogták fel, hogy nem ellenséges erő és hatalom munkálkodik itt, hanem szeretettel teljes hatalom.

Az egyik legnehezebb feladatunk ma is ez. Felismerni azt a pillanatot, amikor Istennel találkozunk. Amikor nem valami jól álcázott ellenerő akar minket beszippantani, hanem Isten jön közel hozzánk. Azt ugyanis tudnunk kell, hogy nem minden siker és eredmény Isten áldásának a következménye. Nem minden, ami nekem jó, jön Istentől. A különbséget pedig tanuljuk meg. Nem az a jó, ami szerintem jó, hanem az, ami Isten szerint jó. Jakab apostol ezt teszi

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2018. augusztus 19-én.

egészen egyértelművé: „minden jó adomány és minden tökéletes ajándék onnan felülről, a világosság Atyjától száll alá.” (Jakab levele 1.17) Isten ott van minden jó adományban.

Ugyanakkor egy másik tévedést is el kell oszlatni. Nem mondhatom, hogy Jézus elhagyott engem, amikor fájdalom, vagy betegség ér engem. Bármennyire is furcsa, ki kell mondanom: nem minden fájdalom káros a lelkemnek. Ezékiás király is ezt vallja meg imádságában. „Bizony, javamra vált a nagy keserűség.” (Ézsaiás 38.17) Pál apostol pedig, aki sok minden nehézségen ment keresztül, ezt írta le: „azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál.” (Római levél 8.28) A találkozás nem az én jó vagy rossz érzésemén múlik, hanem Isten kegyelmes jelenlétén.

Láthatjuk tehát, hogy sokféle formája van a találkozásnak. Látjuk, hogy nagyon nehéz megkülönböztetni az isteni jelenlétet, és más erők jelenlétét. A kulcs nem más, mint a folyamatos kapcsolat Jézussal. Éppen ezért kanyarodjunk most el egészen személyes irányba, mindenki saját magának tegye fel velem együtt a kérdéseket. A legelső, ami megfogalmazódott bennem, hogy én miért nem tudok gyógyítani? Tudom, hogy Jézus ereje nem lett kisebb. Nem kopott el. Nem rakódott rá semmi. Ezek után nyilvánvaló, hogy nem a mennyben van a hiba. Akkor bennem kell lennie valaminek, ami nem engedi, hogy ez az erő nyilvánvalóvá váljon. A kérdés éppen ezért így fogalmazódik át: mi az akadály bennem annak, hogy csodák történjenek körülöttem?

Ha pedig akadály van bennem, akkor a kérdést így is feltehetem: kinyílt-e teljesen az életem Isten előtt? Vagy csak résnyire van nyitva, úgy, hogy beállok oda, és alaposan megvizsgálom, hogy mit ad nekem? Cenzúrázom Jézus erejét? Amikor ugyanis arról beszélünk, hogy mi az akadály, akkor nagyon sokszor az, hogy én akarom eldönteni, hogy mit adjon Isten nekem. Amíg pedig ez van bennem, addig nem nyitottam ki teljesen az életemet. Addig Jézus nem az életem ura, hanem az életem szolgálja. Péter és János életében ez másként volt. Folyamatosan imádkoztak, hogy megértsék, mit szeretne Jézus tenni az életükben.

A kérdés tehát igazából az, hogy van-e bennem teljes Jézusra hagyatkozás? Nem csak időlegesen, hanem teljesen? A gyülekezeti táborban Pál apostol életének azt a történetét olvastuk, amikor hajótörést szenvedett. Tudta, hogy mindenki meg fog menekülni. De ez csak akkor következett be, amikor már mindent kidobáltak a hajóból, amikor már a mentőcsónakot is levágták. Semmi emberi reménység, kapaszkodó nem maradt. Csak a teljes Istenre hagyatkozás. Hogyan érkezett végül a megmenekülés? Hajótöréssel, pusztulással, de az összes emberi élet megmaradásával. Jézusnak nem a vagyonom számít, hanem a lelkem, az örök életem. Ezt mutatja a felolvasott evangéliumi történet is. Jézus a megtérésünkre vár. Az pedig nem langyos, hanem teljes elkötelezettséggel jár. Sehogyan máshogyan nincsen értelme a kapcsolatnak Istennel, csak a teljes elköteleződésben. Olyan ez, mint amikor valaki hűséges a házastársához, egy egész életen át. Nem kérdés, hogy számára ő a legszebb, a legkedvesebb, a legfontosabb. Az egyetlen. Istennek is Jézus Krisztusban egyetlené kell válnia számomra.

Innentől kezdve a kérdéssor, ami akadályokról és megnyílásról szól, egyetlen formává alakulhat át. Engedem-e, hogy teljesen megszűnjek, hogy Isten ragyogjon át rajtam? Az életem olyan, mint egy üvegburával ellátott lámpa. Hajlandó vagyok-e elvágni az elektromos kábelt, kicsavarni és összetörni az izzót, hogy teljesen használhatatlanná váljak a magam és ennek a világnak a szemében? Mindaddig, amíg azt gondolom, hogy van bennem bármilyen érték, ami az enyém, és nem másét kaptam, addig nem lesznek csodák, addig nem változik meg az életem sem. Addig vergődni fogok, küzdeni fogok, értetlenül állok majd sok esemény előtt. Ha azonban azt teszem, amit Péter és János tett, hogy imádságaikban mindig és újra letették azt, ami elválasztotta őket Istentől, ami megakadályozta őket abban, hogy alkalmas eszközök legyenek, akkor átéljük a találkozás másik oldalát, az ajándékot. Olyan dolgaim lesznek, amik nem az enyéim, mégis az én életemet építik. Lehet, hogy mi is kimondjuk majd: ezüstöm, aranyam, vagyonom nincsen, de amim van, azt adom tovább. Amim pedig van, azt mind Jézustól kaptam. Milyen lámpa vagyok akkor? Olyan, amelyik hajlandó arra, hogy csak úgy álljon, minden világítási lehetőség nélkül, és hagyja, hogy a világ világossága, az élet világossága, Krisztus átragyogjon rajta.

Szépen összefoglalja ezt egy vers, Túrmezei Erzsébet „Átragyog-e rajtunk?” című verse. „Benéz a nap a templomablakon. | Átragyog a színesruhájú | tizenkét férfialakon. | Tarka foltokat vet a padsorokra, | s a kisfiúra édesanyja mellett. | Az nézi egyideig álmélkodva | a szép mozaik templomablakot, | a tizenkét sugárzó alakot. | Aztán kérdez, legrosszabbkor talán. | Megkérdi: „Kik azok, édesanyám?” || Tart még az igehirdetés. | Édesanyja csak arra figyel. | S a kis kérdezőt sűgva, hirtelen | egyetlen szóval csendesíti el: | „Keresztyének!” | S hangzik tovább a prédikáció, | szól az orgona, zeng az ének. || „Gyerekek!” – vetődik fel hittanórán | néhány nap múlva váratlan a kérdés: | „Milyen emberek a keresztyének? | Ki mondja meg nekem?” | S a kis csapat nagy igyekezettel | törí a fejét a feleleten. || Aztán egy kisfiú jelentkezik. | – Tanítója ilyen feleletet | egyhamar újra aligha kap. – | „A keresztyének olyan emberek, | akiken átsüt a nap!” || Milyen gyermeki, igaz felelet! | Lehet-e annál drágább feladat, | mint hogy rajtad, rajtam, mind-egyikünkön | átsüssön-ragyogjon a Nap?! | Átragyogjon sötét világba, | és beragyogjon sötét szíveket! | Nem, ennél szebb feladat nem lehet! || Kísérjen hát egyre a kérdés | tovatűnő évek alatt: | Átragyog-e, átsüt-e rajtad, | átragyog-e rajtam a Nap?!”

Ámen!